

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **D. K.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2022, č. j. CPR-23280-5/ČJ-2022-930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2022, č. j. CPR-23280-5/ČJ-2022-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozhodnutí ze dne 8. 5. 2022, č. j. KRPA-123090-18/ČJ-2022-030022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba 24 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se nepřiměřeně přísné délky správního vyhoštění, kdy se ze strany žalobce jednalo o nelegální pobyt, který správní orgán považoval v délce 15 měsíců, avšak to dostatečně neprokázal, a dále zcela pominul dobrovolné dostavení se k zahájení o správním řízení a následnou spolupráci. Žalobce poukazuje na to, že má čistý trestní rejstřík, nepáchal zde žádnou trestnou činnost, a je tedy nedostatečně odůvodněné, z jakého důvodu mu byla uložena tak dlouhá doba správního vyhoštění.
3. Žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014-37, podle kterého posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34.
4. Správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti)

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když neposoudily veškerá hlediska.

5. Žalobce je tedy přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. K délce zákazu pobytu uvedl, že délka byla stanovena v zákonném rozpětí. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce se dne 14. 4. 2022 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k vyřešení svého pobytu na území. Ke kontrole předložil cestovní doklad, v němž neměl vyznačeno žádné platné vízum k pobytu, přičemž poslední datum vstupu do schengenského prostoru bylo dne 22. 12. 2015. Žádné výstupní razítko v cestovním dokladu vyznačeno nebylo.
8. Správním orgánem I. stupně byla zjišťována pobytová historie účastníka řízení, z níž vyplynulo, že na území účastník řízení vstoupil na základě polského víza s platností od 11. 12. 2015 do 7. 1. 2016, délka pobytu 28 dnů. Šetřením v dostupných informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že dne 18. 1. 2016 bylo na žádost účastníka řízení zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo dne 7. 3. 2016 pravomocně zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti. Dne 12. 9. 2016 byla žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta a žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 7. 6. 2016, který však nerespektoval a lhůta k vycestování marně uplynula (od 8. 6. 2016 do 9. 6. 2016 pobýval na území neoprávněně). Vzhledem k této skutečnosti bylo účastníku řízení rozhodnutím č. j. KRPA-221804-22/ČJ-2016-000022 ze dne 20. 8. 2016 uloženo správní vyhoštění v délce 1 rok. Předmětné rozhodnutí po projednání odvolacím orgánem nabylo právní moci dne 15. 2. 2017. V případě účastníka řízení bylo dle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců shledáno, že se na něj vztahují důvody znemožňující vycestování, a proto pobýval následně na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Dne 27. 4. 2018 bylo správním orgánem I. stupně vydáno nové rozhodnutí ve věci stanovení nové lhůty k vycestování, neboť pominuly důvody znemožňující vycestování účastníka řízení z území. Doba k vycestování byla stanovena v délce do 30 dnů. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 11. 2018.

Dne 2. 12. 2018 opět požádal účastník řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy této žádosti nebylo vyhověno. Žaloba byla zamítnuta a kasační stížnost odmítnuta, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 182/2020-29 nabylo právní moci dne 3. 12. 2020. Účastník řízení v době do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území nevycestoval, žádným oprávněním k pobytu nedisponoval a nebylo s ním vedeno žádné řízení, které by jej k pobytu na území opravňovalo. Došlo k pominutí překážky vycestování a rozhodnutí ve věci správního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vyhoštění ze dne 20. 8. 2016, č. j. KRPA-221804-22/ČJ-2016-000022 se stalo vykonatelným, a to v době od 2. 1. 2021 do 2. 1. 2022 (cizinec v tuto dobu byl veden v evidenci nežádoucích osob). V době od 2. 1. 2021 do 14. 4. 2022 se cizinec nacházel na území ČR bez pobytového oprávnění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ve věci proběhlo dne 24. 11. 2022 ústní jednání, při kterém byl vyhlášen rozsudek. Předvolání k jednání bylo zástupci žalobce doručeno dne 7. 11. 2022, zástupce žalobce požádal dne 21. 11. 2022 o odročení jednání z důvodu dlouhodobě naplánované dovolené. Soud přípisem ze dne 22. 11. 2022 sdělil zástupci žalobce, že omluvu nelze považovat za včasnou, zároveň nebyla nijak doložena, soud zdůraznil, že jde o věc správního vyhoštění, kde je nucen rozhodovat v zákonných lhůtách, prostor pro odročení má jen v mimořádných odůvodněných případech. Tyto mimořádné okolnosti soud neshledal, dále uvedl, že legitimním řešením situace je sjednání substitute. Zástupce žalobce se následně z jednání omluvil, stejně jako žalovaný.
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Žalobce v prvé řadě namítal, že žalovaný dostatečně neprokázal délku neoprávněného pobytu žalobce. Tato námitka zůstala ve zcela obecné rovině, správní orgány pobytovou historii žalobce velmi důkladně popsaly a odůvodnily, podrobně rozebraly, na základě jakých skutečností, jakých rozhodnutí a jaké právní úpravy shledaly neoprávněný pobyt v období od 2. 1. 2021 (v návaznosti na pravomocné ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany) do 14. 4. 2022 (kdy se žalobce dostavil ke správnímu orgánu k řešení své pobytové situace). Námitka je nedůvodná.
14. Dále žalobce namítal, že v jeho případě rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života. Také tato námitka byla formulována zcela obecně,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalobce toliko odkazoval na judikaturu, ale nijak nevymezil, jaké skutečnosti správní orgány opomněly hodnotit, a v čem sám žalobce spatřuje nepřiměřenost zásahu. Soud tedy taktéž v obecné rovině konstatuje, že správní orgány se hledisky nastíněnými žalobcem v žalobě zabývaly, vycházely zejména z výsledku účastníka řízení.

15. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 4 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na straně 5 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správními orgány tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
16. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 14. 4. 2022 vyplývá, že žalobce přicestoval v roce 2015 a již v České republice zůstal. Nemá zde žádný hlášený pobyt, není zde vůbec kontaktní. Je zdravý, v ČR nepracuje, má dluhy, jeho život financuje kamarád. Pojištění sjednané nemá. Je rozvedený, dítě a rodinu má v Uzbekistánu. V ČR žádné rodinné vazby nemá, nemá zde žádný majetek, závazky ani pohledávky, stýká se jen s krajany.
17. Správní orgán I. stupně zásah do rodinného a soukromého života účastníka řízení posoudil a hodnotil, řádně pak zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro účastníka řízení nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Účastník řízení je dospělou a svéprávnou osobou, která má na území Uzbekistánu zázemí, neboť zde žije celá jeho rodina. Sám účastník řízení vypověděl, že na území ČR se stýká se pouze s krajany. Na území ČR nemá žádné společenské vazby, závazky ani pohledávky a v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje dobrovolně. K finančním prostředkům sdělil, že se o něj stará kamarád a také to, že finanční prostředky na další pobyt i vycestování z území má. V případě účastníka řízení tak nedojde ani ke změně v jeho ekonomických vazbách, neboť takové vazby neuvedl a vzhledem ke skutečnosti, že nemá pobytové oprávnění, nemůže na území ČR pracovní činnost vykonávat. Vzhledem k tomu, že je účastník řízení dospělým soběstačným jedincem, který neuvedl žádné zdravotní komplikace a na území Uzbekistánu žije jeho rodina, nejsou jeho vazby k zemi původu nijak narušeny. V případě návratu do

Uzbekistánu mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Jako překážku vycestování pak účastník řízení uvedl, že má v domovském státě dluhy.

18. Žalovaný se pak dále zdůraznil, že svou špatnou finanční situaci a své dluhy žalobce namítal již v řízení ve věci správního vyhoštění vedeném v roce 2016, kdy tyto skutečnosti měly být důvodem jeho příjezdu do ČR. Účastník řízení však od roku 2015 žádné kroky v souvislosti se svými dluhy nepodnikl, ač tak v průběhu let učinit měl a mohl, neboť je to na jeho osobním jednání a vůli. Žalovaný konstatoval, že ekonomické důvody účastníka řízení nemohou být důvodem pro neuložení správního vyhoštění, neboť účastník řízení pracovní činnost v ČR vykonávat nemůže a jeho další setrvání na území by tak na věci nic nezměnilo. Dále žalovaný doplnil, že účastník řízení na území ČR vstoupil v roce 2015 na základě polského víza vydaného na 28 dní za účelem finančního zisku, přičemž o vydání českého víza za tímto účelem nepožádal. Není tedy pravdou, že přicestoval za kamarádem a již zde zůstal. K délce pobytu účastníka řízení na území je nutno připomenout, že vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění vydané dle ustanovení § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců účastník řízení obdržel na základě informace MZV ČR ze dne 21. 5. 2015, č. j. 98850/2015-LPTP, kdy byl správní orgán vydávající závazné stanovisko k vycestování obeznámen s problematickým přístupem státních orgánů Uzbekistánu k navracejícím se osobám, které pobývaly na území jiných států nelegálně, což byl i případ účastníka řízení. V daném případě tak lze konstatovat, že ačkoli účastník na území ČR pobývá již od roku 2015, tak pro svůj vstup na území zneužil krátkodobé polské vízum, ač do Polska vůbec necestoval, a následně na území pobýval pouze na základě podaných žádostí o mezinárodní ochranu. Délka jeho pobytu na území, kdy zde nemá žádné zázemí ani platné oprávnění k pobytu a většinu svého života prožil v zemi původu, nemůže být důvodem, pro který by bylo uložení rozhodnutí ve věci správního vyhoštění rozhodnutím nepřiměřeným. Podle žalovaného je zřejmé, že do života účastníka řízení rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, takový zásah je však nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Účastník řízení se svým vlastním jednáním dostal do situace, kdy mu v důsledku protiprávního jednání bylo v souladu se zákonem uloženo napadené rozhodnutí.
 19. Soud považuje odůvodnění správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti zásahu za zcela precizní a vyčerpávající.
 20. Žalobce se konečně domníval, že odůvodnění žalovaného je nepřezkoumatelné ohledně délky zákazu pobytu, když se žalovaný touto námitkou nezabýval.
 21. Soud konstatuje, že žalovaný se délkou uloženého správního vyhoštění zabýval, a to na straně 7 a 8, v tomto směru prvostupňové rozhodnutí důkladně posoudil a přiléhavě doplnil, nic neopomněl. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je tak zcela nedůvodná.
 22. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, měla být stanovena doba kratší.
 23. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

24. Správní orgán I. stupně v projednávaném případě stanovil dobu správního vyhoštění s ohledem na charakter a délku porušení právních předpisů, kdy si byl účastník řízení vědom, že pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, zohlednil délku neoprávněného pobytu (od 2. 1. 2021 do 14. 4. 2022). Správní orgán I. stupně uvedl, že se nepodařilo zjistit skutečnosti v prospěch žalobce. Cizinec se do situace dostal jen svým přičiněním, jde o osobu dospělou a svéprávnou, tedy zcela odpovědnou za své jednání.
25. Žalovaný doplnil, že žalobci bylo již dříve uloženo správní vyhoštění v délce jeden rok. Účastník řízení však jemu uložené správní vyhoštění nerespektoval a dále se zdržoval na území ČR. Současně se snažil délku pobytu na území od roku 2015 opakovaně prodlužovat žádostmi o mezinárodní ochranu. Ke správnímu orgánu I. stupně se pak dostavil v době, kdy zde vědomě pobýval neoprávněně, neboť si byl vědom toho, že již není veden v evidenci nežádoucích osob. Žalovaný dále doplnil, že se účastník řízení dopustil nejen naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, ale současně porušil povinnosti cizince uvedené v § 93 tohoto zákona, tj. nahlásit místo pobytu na území do tří pracovních dnů, kdy měl poslední ubytování hlášeno v roce 2019 a následně již k pobytu nikde přihlášen nebyl. Dále je nutno připomenout, že neměl sjednáno ani zdravotní pojištění, což je dalším porušením právních předpisů. Protiprávní jednání účastníka řízení sice bylo ukončeno z iniciativy účastníka řízení, ale není zde viditelná žádná snaha o nápravu, kdy na území ČR vědomě pobýval neoprávněně. V případě účastníka řízení nedošlo pouze k opakovanému neoprávněnému pobytu na území, ale jsou zde i další výše uvedené skutečnosti, ke kterým bylo nutno přihlídnout. Lze tedy konstatovat, že účastník řízení nejen, že překročil oprávněnou dobu pobytu na území, ale také prokazatelně neplnil své povinnosti dle zákona o pobytu cizinců. Důsledky svého protiprávního jednání tak musí účastník řízení nést, nikoli spoléhat na to, že mu takové jednání projde bez následků. Doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovená v délce 2 roky, byla stanovena v souladu se zákonem a v adekvátní výši. Žalovaný ji po posouzení okolností případu a způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, neshledal nepřiměřeně přísnou.
26. Žalovaný vzal v potaz, že se žalobce ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně, tímto svým jednáním však nemohl zhojit nastalý protiprávní stav, neboť v den, kdy se dostavil ke správnímu orgánu, se na území ČR neměl zdržovat. Pokud pak účastník řízení se správním orgánem I. stupně spolupracoval, bylo to pouze z důvodu vyřešení neoprávněného pobytu na území, kdy se však k dříve uloženému správnímu vyhoštění a jeho vykonání odmítl vyjádřit s odkazem na skutečnost, že v současné době již není veden v evidenci nežádoucích osob. Ačkoli lze deklarovanou spoluprací se správním orgánem I. stupně a skutečnost, že účastník řízení má čistý trestní rejstřík, považovat za

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

okolnosti ve prospěch účastníka řízení, v daném případě nemohou vyvážit okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání účastníka řízení došlo. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že si byl účastník řízení svého protiprávního jednání vědom a neučinil tak poprvé (rozhodnutí č. j. KRPA-221804-22/ČJ-2016-000022 potvrzené v odvolacím řízení rozhodnutím č. j. CPR-24284-2/ČJ-2016-930310-C235).

27. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Žalovaný v napadeném rozhodnutí délku zákazu pobytu stanovil a odůvodnil v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněl zvážit žádnou podstatnou okolnost.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.